

Arrest

nr. 132 702 van 3 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 2 januari 1967.

Op 31 oktober 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van A.O.

Op 29 april 2014, met kennisgeving op 30 april 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.10.2013 werd ingediend door:

Naam: K. (...)

Voorna(a)m(en): B. (...)

Nationaliteit: Turkse

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: E(...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met w/e de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Beide partner moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voorde beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen'.

Artikel 40ter stelt: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3 °, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen'.

Op 21.05.2013 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksaanvraag van betrokkenen.

Geen beroep aangetekend:

Uit het dossier blijkt dat betrokkenen niet in beroep gingen tegen deze weigering. De beslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde verkregen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, zoals uiteengezet in de synthesememorie, voert de verzoekende partij in de hoofding van het middel de schending aan van *"de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht"*. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel en de *"algemene beginselen van behoorlijk bestuur"*, en meent dat er sprake is van een appreciatiefout.

Zij stelt het volgende:

"Dat er sprake is van een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur;

Dat er meer bepaald sprake is van een feitelijke appreciatiefout en een manifeste tekortkoming aan de zorgvuldigheidsplicht;

Dat er bovendien sprake is van een schending van het redelijkheidbeginsel;

Dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht;

Dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat er sprake is van enige schijnrelatie;”

3.2. De verwerende partij merkt het volgende op in haar nota:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991,*
- de zorgvuldigheidsplicht.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste appreciatiefout.

Verzoekende partij erkent dat er op 21.05.2013 een weigeringsbeslissing genomen werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand, doch houdt voor dat zij en haar partner op 06.05.2013 middels aangetekend schrijven reeds afstand zouden hebben gedaan van haar huwelijksaanvraag.

Tevens zou zij de ambtenaar van de burgerlijke stand hebben gedagvaard, doch de Voorzitter zou geoordeeld hebben dat de vordering in kortgeding nutteloos was.

Verzoekende partij meent dat er aldus geen sprake is van een definitief geworden weigeringsbeslissing, die zou verhinderen dat zij de gezinshereniging kan aanvragen op grond van artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, merkt verweerder op dat verzoekende partij zich hierop niet heeft beroepen t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris vooraleer de bestreden beslissing genomen werd, en haar beschouwingen ook niet blijken uit de stukken van het administratief dossier.

Bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing kan aan de gemachtigde van de staatssecretaris uiteraard niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met vermeende elementen waarop verzoekende partij zich niet heeft beroepen.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij vermocht vanzelfsprekend in het kader van haar aanvraag van de verblijfskaart, deze informatie te hebben toegevoegd aan het dossier. Zij heeft dit evenwel nagelaten, en hiervan zelfs geen enkele melding gemaakt. Derhalve kon de gemachtigde van de staatssecretaris ook geen rekening houden met een vermeend vonnis van de Voorzitter van de rechtbank in kort geding, waarbij de vordering van verzoekende partij zonder voorwerp werd verklaard.

Ten overvloede, verzoekende partij houdt ook niet voor dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand hervormd zou zijn en de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk toch diende te voltrekken. Derhalve kan zij niet dienstig voorhouden dat er geen definitieve weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand is.

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier manifest blijkt dat:

- verzoekster zich samen met dhr. A.O. (...) bij de gemeente Heusden-Zolder heeft aangemeld m.o.o. het een huwelijksaangifte, waarna een onderzoek werd gevoerd naar schijnhuwelijk en er door de Procureur des Konings te Hasselt op 17.05.2013 een negatief advies werd verleend (zie ook stuk 2);*
- de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Heusden-Zolder op 21.05.2013 geweigerd heeft het huwelijk te voltrekken (zie ook stuk 1);*
- uit niets blijkt dat deze weigeringsbeslissing van 21.05.2013 door de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt, zetelend zoals in kort geding, werd hervormd en het huwelijk wel zou moeten worden voltrokken door de ambtenaar van de burgerlijke stand.*

Integendeel heeft de Procureur des Konings in het kader van de navolgende aanvraag tot het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning, op 07.10.2013 een nieuw negatief advies verleend waarin vermeld werd dat de motieven van het advies van 17.05.2014 onverminderd bleven gelden. Vervolgens heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Heusden-zolder op 15.10.2013 geweigerd om ook de wettelijke samenwoning te registreren.

Zodoende heeft de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd dat de huwelijksaanvraag van verzoekende partij geweigerd werd bij beslissing van 21.05.2013, en deze beslissing in kracht van gewijsde is gegaan.

Verzoekende partij toont niet anders aan.

Het is uiteraard niet omdat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Hasselt op 11.10.2013 wel is overgegaan tot registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning, dat de weigeringsbeslissing van 21.05.2013 van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Heusden-zolder inzake het voorgenomen huwelijk hierdoor ongedaan zou worden gemaakt. Verzoekende partij neemt haar eigen wensen voor werkelijkheid, doch kan hierbij niet worden gevolgd.

De voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen. Evenmin toont verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn, gezien de voorhanden zijnde elementen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd is met draagkrachtige motieven in rechte en in feite, om de bestreden beslissing afdoende te ondersteunen.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

Waar de verzoekende partij voorhoudt "dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat er sprake is van enige schijnrelatie", beperkt zij zich tot een loutere bewering, zonder te verduidelijken wat zij met haar kritiek bedoelt en hoe dit gegeven de motieven van de bestreden beslissing vermag te weerleggen.

Voorts volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Ook blijkt geen feitelijke appreciatiefout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij een schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat dit beginsel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van het geschonden geachte beginsel, die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht, is onontvankelijk.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN